

Podle ustanovení § 115, odst. 1 tr. z. je návrh, potřebný k zahájení trestního řízení, nedílný potud, že bylo-li na činu zúčastněno více osob a může-li býti trestní řízení zahájeno proti všem jen na návrh soukromé strany, stačí návrh učiněný proti jedné z těchto osob k zahájení trestního řízení proti všem. Souhlasně s tím stanoví § 116, odst. 1, věta 2 tr. z., že i odvolání návrhu proti jedné ze zúčastněných osob, má v případě § 115 tr. z. za následek, že se zastaví trestní řízení proti všem.

Naproti tomu podle výslovného ustanovení § 115, odst. 2 tr. z., jsou-li mezi zúčastněnými osobami takové, proti kterým se má zahájit trestní řízení z úřední povinnosti, nepřekáží okolnost, že soukromý návrh nebyl podán, tomu, aby se trestní řízení zahájilo proti těmto osobám. Z těchto ustanovení bezpochybně plyne, že pro takovou osobu stíhatelnou z moci úřední nemá také žádného právního významu, byl-li vzat zpět návrh dříve již učiněný. Bylo-li tedy na trestném činu zúčastněno více osob, z nichž některé mohou býti stíhány pouze na návrh, druhé však bez návrhu z moci úřední, je podání a zpětvzetí návrhu stejně účinné ohledně každé osoby spadající do skupiny první, nemá však žádného významu při posuzování stíhatelnosti osob ze skupiny druhé.

Obžalovaný O. H. sám nebyl k poškozenému v poměru uvedeném v § 343 tr. z. a mohl býti proto stíhán z moci úřední podle § 115, odst. 2 tr. z. i tehdy, kdyby byl poškozený J. H. st. vůbec neučinil návrhu na potrestání svého syna J. H. ml., neboť jen u tohoto byl potřebný návrh poškozeného podle § 343 tr. z. Není tedy zákonného důvodu činiti v prospěch obžalovaného O. H. jakékoliv důsledky z toho, že onen soukromý návrh poškozeného na potrestání jeho syna J. H. ml. byl odvolán. Není tu tedy důvodu, který by vylučoval stíhání obžalovaného O. H. (§ 326, č. 3 tr. ř.), správně není pravda, že by chyběl návrh potřebný k jeho stíhání (§ 326, č. 4 tr. ř.); bylo proto vyhověti zmateční stížnosti vrchního státního zastupitelství a v otázce viny obnoviti rozsudek prvního soudu.

### Čís. 5438.

K obžalobě pro přečin zasahování v právo známkové podle § 23 zákona č. 19/1890 ř. z. jest oprávněn jen ten, kdo je zapsán v rejstříku jako majitel známky.

Je-li po rozumu § 34, odst. 3 b) zákona proti nekalé soutěži činem dotčen podnik obchodní, je k obžalobě pro přečin podle § 29 tohoto zákona, ať jde o firmu jednotlivce nebo o firmu obchodní společnosti, aktivně legitimován ten, kdo je oprávněn zastupovati podnik na venek.

Zákon proti nekalé soutěži chrání toliko podnikatele, jenž vyrábí a prodává předměty, s nimiž obchod je dovolen (byť i byl omezen administrativními předpisy), nechrání však výrobu a obchod s předměty, jichž výroba a prodej jsou v tuzemsku výslovně zakázány, ba i trestně stíhány.

Zákon chrání podnikatele i mimo oblast Československé republiky; není třeba, aby soutěžící podniky (soukromého žalobce a obžalovaného) měly společné odbytiště.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1935, Zm I 805/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromé žalobkyně firmy Dr. J. R., chemická laboratoř v Berlíně, do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. května 1935, pokud čelila výroku, jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro přečin podle § 23 zák. o ochraně známek; naproti tomu vyhověl nejvyšší soud zmateční stížnosti soukromé žalobkyně, pokud čelila výroku, jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro přečin podle § 29 zák. proti nekalé soutěži, napadený rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc témuž soudu nalézacímu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

### Důvody:

Jak v obžalobě uvedeno a obžalovaným nepopřeno, vyráběla a prodávala chemická laboratoř Dr. J. R. v Berlíně již před válkou léčebný preparát pod označením »Epileptol — Dr. R.«. Toto označení je od 29. listopadu 1933 v mezinárodním rejstříku v Bernu jako známka zapsáno, a to pro majitele známky »Selma R., geb. N., fabrication et commerce v Berlíně«.

Obžaloba kladla obžalovanému J. H., jenž dříve až do roku 1926 od firmy Dr. J. R. »Epileptol« kupoval a v Československu prodával, za vinu, že vyráběl a prodával po roce 1928 až do 3. února 1934, resp. až do roku 1934, léčebný preparát pod označením »Epileptol Dr. J. R.« v úmyslu, aby ve styku zákaznickém přivodil záměnu se jménem, zvláštním označením a zvláštním zařízením podniku žalobkyně — firmy Dr. J. R. —, čímž se prý dopustil přečinu podle § 29 zák. proti nekalé soutěži, a mimo to, že v letech 1933 a 1934 prodával lék »Epileptol — Dr. R.« jím vyrobený pod uvedeným označením, ač věděl a vědět musel, že je označení to chráněno předpisem § 23 zákona na ochranu známek.

Soud nalézací zprostil obžalovaného obžaloby pro přečin podle § 29 zák. proti nekalé soutěži proto, že lék »Epileptol« není specialitou u nás podle § 10, správně § 9, vlád. nař. č. 26/1926 Sb. z. a n. k prodeji připuštěnou a zapsanou v seznamu povolených léčivých specialit, vedeném u ministerstva zdravotnictví, že tedy není předmětem řádného obchodu v republice Československé, že zákonem proti nekalé soutěži je chráněn pouze řádný obchod s dovozenými předměty, že obžalovaný, když obchodoval s předměty u nás nedovolenými, nebyl soutěžitelem soukromé žalobkyně a že jí proto žalobní právo pro nekalou soutěž nepřislušelo. Obžaloby pro přečin podle § 23 zák. o ochraně známek zprostil pak soud obžalovaného jednak proto, že byla legitimována k obžalobě pouze Selma R., nikoli firma Dr. J. R., tedy osoba od soukromé žalobkyně firmy Dr. J. R. odlišná, a že tudíž do doby, kdy vystoupila Selma R. jako jediné k obžalobě oprávněná žalobkyně podáním ze dne 14. března 1934, její právo žalobní pro uplynutí šestinedělní lhůty čítaje ode dne zvědění, t. j. podepsání plné moci dne 16. prosince 1933, již pominulo, jednak se zřetelem na to, že »Epileptol«, nejso předmětem obchodu, nemůže býti chráněn.

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody podle § 281, č. 4, 5, 9 a) tr. ř.; doličujíc však důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) tr. ř., provádí zřejmým poukazem též důvody zmatečnosti podle § 281, č. 9 b), c) tr. ř.; při tom se podotýká vzhledem k vývodům odvodu, že takový zřejmý

poukaz na skutečnosti, které mají nějaký důvod zmatečnosti založiti, postačuje a že není potřebí, aby v takovém případě byl důvod zmatečnosti vůbec číselně uváděn, nebo číselně právně citován (§ 1, č. 2 novely k tr. ř. č. 3/1878 ř. z.).

Nejdříve dlužno se zabývatí otázkou aktivní legitimace v příčině obžaloby pro přečin podle § 23 zák. o ochraně známek. Tu sluší uvésti toto: V tomto případě je jako majitelka známky zapsána v mezinárodním rejstříku v Bernu »Selma R., geb. N.« a mohla se tudíž na základě předpisů §§ 2, 9 a 24 zák. známkového jen ona dovolávatí ochrany známky pro ni zapsané.

Podle obsahu spisů učinila trestní oznámení 20. prosince 1933 firma Dr. J. R., chemická laboratoř v Berlíně, zastoupená majitelem firmy Selmou R., právně zastoupená Dr. A. Plná moc pro Dr. A. ze dne 16. prosince 1933 je podepsána pouze slovy »Frau Selma R.«. Obžaloba ze dne 3. února 1934 a rovněž i nová obžaloba ze dne 17. července 1934 byla podána firmou Dr. J. R. a obžaloby byly podepsány slovy »Dr. J. R. — Berlín«, resp. »Firma Dr. J. R.«. V druhé obžalobě je pak uvedeno, že firma Dr. J. R. je »vedena« Selmou R. Nebyly tedy ani stíhací návrh ani obžaloba podány osobou v mezinárodním rejstříku v Bernu zapsanou, totiž »Selmou R.«, nýbrž »firmou Dr. J. R.«. Tu uvádí pak ovšem zmateční stížnost, že »Selma R. jakožto jediná majitelka firmy Dr. J. R. je s firmou Dr. J. R. jedna a táž osoba a že se nemá činit rozdíl mezi firmou a jejím majitelem«. Touto jedinou v tomto směru uplatňovanou námitkou chce zmateční stížnost asi naznačiti, že jde o firmu jednotlivce, totiž Selmy R. a že ona jakožto jediná majitelka této firmy je oprávněna vystupovati soukromou žalobou buď pod svým vlastním jménem, buď pod svým jménem obchodním, což by odpovídalo stanovisku, hájenému v komentáři Staub-Pisko k čl. 15 obch. zákona, jakož i v civilních rozhodnutích čís. 3043, 10359 Sb. n. s. Leč této námitce nelze přisvědčiti. Jak vysvítá ze spisů, byla v řízení u první stolice otázka aktivní legitimace přivedena na přetřes. V podání soukromé žalobkyně ze dne 14. března 1934 se uvádí, že firma Dr. J. R. patří Selmě R., a byl o tom, že Selma R. je oprávněna firmu Dr. J. R. zastupovati, veden důkaz výsledkem Selmy R. Tato pak udala, že »Epileptol« vynalezl a vyráběl její manžel Dr. J. R. a že po jeho smrti — podle spisů zemřel v roce 1926 — vede jeho laboratoř ona, a to společně s dcerou a se synem. Dále pak udala svědkyně Pavla R., dcera Selmy R., že je »Laboratoriumsmitinhaberin«. Při konečném hlavním přelíčení omezil se pak přednes stran ve příčině aktivní legitimace toliko na prohlášení obžalovaného, že »Selma R. je oprávněna firmu Dr. J. R. zastupovati«.

Že by však byla Selma R. jedinou majitelkou uvedené firmy — a právě na tom záleží podle toho, co uvedeno, — nebylo potvrzeno ani Selmou R., ani její dcerou, naopak údaje její takovému předpokladu spíše odporují; stěžovatelka dále v řízení u první stolice tomuto stavu nikterak neodporovala a tvrdí-li teprve ve zmateční stížnosti, že Selma R. je jedinou majitelkou, neopírajíc tento přednes o určitý výsledek řízení, jde o novotu, k níž nelze v řízení zrušovacím přihlídnouti. Nebylo proto v tomto směru zmateční stížnosti přiznati úspěch.

Jinak však se má věc u přečinu nekalé soutěže podle § 29 zák. proti nekalé soutěži. Tu nepřichází již v úvahu otázka, zda jde o firmu jednotlivce anebo snad o firmu společnosti, což mělo svůj význam pro posouzení aktivní legitimace při přečinu podle § 23 známkového zákona se zřetelem na zápis ve známkovém rejstříku, znějící na jednotlivce »Selmu R.«. Ať již tu šlo o firmu jednotlivce nebo o firmu obchodní společnosti toho či onoho druhu, vždy je pro aktivní legitimaci ve příčině přečinu podle § 29 zákona proti nekalé soutěži jedině rozhodným, kdo byl oprávněn tento podnik navenek zastupovati. A tu stačí poukázati na nenapadené zjištění rozsudku, že Selma R. byla oprávněna zastupovati firmu Dr. J. R. a že jí jménem této firmy také včas podán byl stíhací návrh.

Rozsudek rovněž neupírá stěžovateli právo žalobní s hlediska § 34 zákona proti nekalé soutěži, podle něhož každý, kdo byl bezprostředně dotčen činem, o nějž jde, je oprávněn k obžalobě podle § 29 zákona proti nekalé soutěži, při čemž nebude pochybnosti o tom, že soukromá žalobkyně, jakožto vyrábětelka a prodávatelka prostředku »Epileptol«, byla skutečně dotčena jednáním obžalovaného.

Leč nalézací soud opírá svůj zprošťující výrok ve příčině přečinu podle § 29 zákona proti nekalé soutěži o úvahu zcela jinou, nepřiznává totiž soukromé žalobkyni právo žalobní, poněvadž »soutěž předpokládá pouze obchod s dovozenými předměty, totiž řádný a nikoliv podlouhý obchod; jelikož pak v případě, o nějž jde, byly předmětem obchodu léčivé speciality, jichž prodej je závislý na úředním povolení podle vládního nařízení ze dne 19. února 1926, čís. 26/1926 Sb. z. a n., takový však povolen nebyl, nebyl obžalovaný podle názoru soudu soutěžitelem soukromé žalobkyně, když obchodoval předměty u nás nedovolenými, a proto nepřislušelo soukromé žalobkyni po právu žalovati pro nekalou soutěž«. Právem napadá zmateční stížnost tento výrok jako právně mylný zmatkem podle č. 9 a) § 281 tr. ř.

Je ovšem jisto, že zákon proti nekalé soutěži má na mysli řádný hospodářský styk, že chrání pouze podnikatele, jenž vyrábí a prodává předměty, s nimiž obchod je dovolen, a že nechrání a chrániti nemůže výrobu předmětů a obchod s předměty, jichž výroba a prodej jsou v tuzemsku výslovně zakázány, ba i trestně, totiž trestními zákony stíhány, na př. obchod omamnými jedy, pornografiemi a pod. Leč o takové předměty nejde v tomto případě. Přichází tu v úvahu vládní nařízení ze dne 19. února 1926, č. 26 Sb. z. a n. V § 3 tohoto vládního nařízení se stanoví, že majitel veřejné lékárny, který ji sám spravuje, nebo její nájemce či jiný odpovědný správce, chce-li prodávati neb i vyráběti dosud nepřipuštěné léčivé speciality tuzemské (v tuzemsku vyráběné) jakož i, chce-li do obchodu uváděti takové speciality cizozemské, je povinen ohlásiti je u příslušného úřadu a vyčkati výslovného jich připuštění ke všeobecnému prodeji neb i výrobě. Je správné, že podmínkám tohoto vládního nařízení v tomto případě nebylo vyhověno, leč tato okolnost sama o sobě nestačí, aby soukromé žalobkyni byla odepřena ochrana podle zákona proti nekalé soutěži, neboť jen kdyby zákon přímo zakazoval obchodování těmito věcmi, nemohla by se soukromá žalobkyně dovolávati ochrany zákona proti nekalé soutěži, poněvadž by šlo o věci z právního obchodu vyňaté

(*res extra commercium*); v souzeném případě však nejde o přímý zákaz zákonný, nýbrž o administrativní obmezení obchodu a takovéto obmezení nevylučuje ještě ochranu podle zákona proti nekalé soutěži, vždyť nelze na příklad ani vyloučiti možnost, že by budoucí prodej po provedení příslušných zákroků i v tuzemsku mohl býti volný. Je proto výrok nalézacího soudu právně mylný, pokud vychází z jiného názoru.

V této souvislosti nelze pominouti mlčením tyto pro posouzení skutkového stavu důležité okolnosti, jež si první soud, pokud lze z důvodů rozsudkových seznati, patrně řádně neuvědomil. Žalující firma netvrdí, že by v tuzemsku — Československé republice — vyráběla svůj prostředek »Epileptol« a zde s ním obchodovala; obžaloba naopak stojí na stanovisku, že od roku 1926 žalobkyně vůbec již nedodávala obžalovanému tuto specialitu. Přes to však domáhá se ochrany podle § 29 zákona proti nekalé soutěži, poněvadž obžalovaný v tuzemsku vyrábí léčivý přípravek a prodává jej pod zvláštním označením a zvláštním zevnějším zařízením žalující strany jako léčivý přípravek »Epileptol« a že takto, obchoduje v tuzemsku s prostředkem padělaným a zřejmě méněcenným, ohrožuje její obchod s pravým přípravkem »Epileptol« v Německu — státu to zúčastněném na pařížské smlouvě ze dne 20. května 1883 stejně jako Československá republika. V tom, že obžalovaný v Československé republice prodává zboží stejného označení, avšak horší jakosti a takto jednak těžší z reputace chráněného soutěžitele, jednak tímto nekalým jednáním poškozuje jeho obchod a odbyt pravého prostředku »Epileptol« v Německu, po případě na zahraničním trhu vůbec, tkví podle obžaloby jeho provinění s hlediska § 29 zákona proti nekalé soutěži, a je nasnadě, že ochrana podle tohoto zákona nemůže býti odepřena soukromé žalobkyni z toho důvodu, že se toto nekalé obchodování obžalovaného s padělaným prostředkem mimo to snad přičí i administrativním předpisům nařízení č. 26/1926 Sb. z. a n., týkajícím se výroby a prodeje léčivých specialit v Německu.

Odvod obžalovaného tu ovšem namítá, že podstatným znakem každé soutěže je boj o umístění zboží, tedy boj o odbytiště, a že takový boj je nemyslitelný, když odbyt zboží v tuzemsku je zakázán. Leč tu třeba si uvědomiti, že zákon proti nekalé soutěži chrání podnikatele i mimo oblast republiky Československé. To vychází najevo ze znění § 46 zák. proti nekalé soutěži, kde za soutěžitele se považuje každý podnikatel podnikově činný ve stejném nebo podobném oboru hospodářském, aniž je činěna zmínka o vzdálenostním poměru, jak to na příklad činí § 30 uherského zákona proti nekalé soutěži. Není proto ani třeba, aby podniky měly společné odbytiště, tedy aby si konkurovaly též v oblasti republiky Československé (Skála, »Nekalá soutěž« str. 35, Hamann, »Nekalá soutěž« str. 7, Waldmann-Walden, »Unlauterer Wettbewerb« str. 68, Roppert-Weiss, »Unlauterer Wettbewerb«, vydání III., str. 691, Rosenthal »Wettbewerbsgesetz« str. 416 a 433 a v časopise »Markenschutz und Wettbewerb«, ročník 1933 na straně 101 uveřejněná rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. a ze dne 22. října 1932). Možno tudíž stíhati rušitele podle zákona proti nekalé soutěži i tehdy, když nemá stejné odbytiště s poškozeným, ba i když je republika Československá jako odbytiště

vyloučena, vždyť je možná soutěž, jak stížnost právem vytýká, i na mezinárodním trhu a není tudíž správný názor, že soutěž v tomto případě byla vyloučena.

### Čís. 5439.

**Bol-li spis, obsahujúci opravný prostriedok, podaný v zákonnej lehote u poštovne a odtiaľ odoslaný úradnou cestou na poštovný úrad, stala sa i táto doprava poštou a neľze ju počítat' do zákonnej lehoty.**

(Rozh. zo dňa 25. novembra 1935, Zm III 465/35.)

Na jvyšší súd v trestnej veci proti J. M., obžalovanému pre prečin rušenia obecného mieru, vyhovel sťažnosti odsúdeného J. M. proti usneseniu krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. augusta 1935, napadnuté usnesenie zrušil a zmätočnú sťažnosť odsúdeného J. M. prijal k súdu.

### Dôvody:

Napadnutým usnesením odmietol krajský súd zmätočnú sťažnosť odsúdeného J. M. z toho dôvodu, že je opozdená, lebo odsúdenému bol rozsudok o úhrnnom treste doručený dňa 5. augusta 1935 a zmätočnú sťažnosť podal na poštu v T. dňa 10. augusta 1935, teda po uplynutí trojdennnej lehoty § 388 tr. p. a odst. 2 § 31 por. nov. predpísanej.

Konaným šetrením, ktoré bolo na sťažnosť odsúdeného prevedené, je zistené, že odsúdený J. M. podal zmätočnú sťažnosť u poštovne v K. už 8. augusta 1935 a že táto bola potom úradnou cestou odoslaná z K. dňa 9. augusta 1935 na poštovný úrad v T. a odtiaľto ku krajskému súdu v Banskej Bystrici, kam došla 12. augusta 1935. Z toho plynie, že odsúdený podal zmätočnú sťažnosť v zákonnej trojdennnej lehote u poštovne v K. a že doprava odtiaľto ku krajskému súdu v Banskej Bystrici stala sa poštou a neľze ju v smysle § 11 tr. p. počítat' do trojdennnej lehoty. Zmätočnú sťažnosť treba preto považovať za včas podanú.

### Čís. 5440.

**Stodola, patriaca k roľníckemu hospodárstvu, je miestnosťou náležajúcou k bytu majiteľa hospodárstva, prípadne závodnou miestnosťou hospodárskeho podniku.**

Bezprávnosť trestného činu podľa § 330 tr. zák. je daná už tým, že pachateľ, nepostupujúc zákonnými prostriedkami, svojmocne spôsobom v zákone uvedeným ruší držbu vlastníka alebo držiteľa nehnuteľnosti a jeho právo na pokojné a nerušené užívanie nehnuteľnej veci. Po subjektívnej stránke je rozhodné len, či je si pachateľ vedomý toho, že spôsob, ktorým vniká do bytu iného, je bezprávný.

(Rozh. zo dňa 25. novembra 1935, Zm IV 354/35.)